

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ У КРАГУЈЕВЦУ			
ПРИМЉЕНО: 14.07.2016			
Орг. јед.	Број	Печат	Вредност
Ф	2368		

**НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ
ПРАВНОГ ФАКУЛТЕТА
УНИВЕРЗИТЕТА У КРАГУЈЕВЦУ**

ПРЕДМЕТ: Извештај Комисије за оцену и одбрану докторске дисертације под насловом „Право грађана на покрајинску аутономију у уставно-правном поретку Републике Србије“ кандидаткиње Милице Жупљанић.

Одлуком Стручног већа Универзитета у Крагујевцу бр. IV-02-434/20 од 15. 06. 2016. године формирана је Комисија за оцену и одбрану докторске дисертације кандидаткиње Милице Жупљанић под насловом „Право грађана на покрајинску аутономију у уставно-правном поретку Републике Србије“, у саставу: проф. др Драган Батавељић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Крагујевцу, доц. др Светозар Чиплић, доцент Правног факултета Универзитета у Новом Саду и доц. др Дејан Матић, доцент Правног факултета Универзитета у Крагујевцу. (Ментор докторске дисертације је проф. др Срђан Ђорђевић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Крагујевцу). Након прегледа и анализе писаног рада, Комисија подноси Наставно-научном већу следећи

ИЗВЕШТАЈ

I. ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

1. Основни биографски подаци

Кандидаткиња Милица Жупљанић рођена је 1972. године у Крагујевцу. Након завршене средње економске школе, дипломирала ја на Правном факултету у Крагујевцу 1997, а докторске студије уписала на истом Факултету 2008. године на ужој јавноправној и теоријскоправној научној области. На докторским студијама Правног факултета Универзитета у Крагујевцу, кандидаткиња је са успехом савладала све испитне обавезе предвиђене општим актима, одбранила студијско-истраживачки рад

избор теме докторске дисертације и пријавила тему докторске дисертације, која јој је одобрена одлуком Стручног већа за друштвено-хуманистичке науке Универзитета у Крагујевцу.

У периоду од 1997-2000. радила је као судијски приправник у Општинском суду у Крагујевцу, а од 2005-2008. године као виши стручник сарадник за остваривање права из пензионог и инвалидског осигурања. Од 2011. године до данас, кандидаткиња је радно ангажована у средњошколској просвети, радећи као наставник у Другој крагујевачкој гимназији на предмету „Устав и права грађана“, као и на осталим правним предметима. У свом професионалном раду, остварује запажене педагошке успехе наставним и ваннаставним активностима, подстичући ученике на ширење свести о култури устава и права. Члан је Регионалног друштва правника „Шумадија“ и Удружења правника Републике Српске.

2. Научноистраживачки рад кандидаткиње

У свом досадашњем научно-истраживачком раду, кандидаткиња је објавила два рада, чиме је испунила услове прописане одговарајућим универзитетским и факултетским прописима.

- С. Ђорђевић, М. Торбица, М. Жупљанић, Изведеност правног начела, Право, теорија и пракса, бр. 10-12/2012, стр. 81-94. ИССН 0352-3713, Нови Сад, 2012, М53;
- М. Жупљанић, Србија као регионална држава, Правна ријеч – часопис за правну теорију и праксу, бр. 22/2010, стр. 407-424, ИССН 1840-0272, Бања Лука, 2010, рад у страном часопису.

Као активан члан Регионалног друштва правника „Шумадија“, колегиница Жупљанић је учествовала у реализацији два истраживачка пројекта, који су спроведени у оквиру овог удружења: „1000 идеја за један устав-модел Устава Републике Србије“ и „Критичка анализа локалне самоуправе у српским општинама на „Косову“.

Као што је већ истакнуто, колегиница Жупљанић је посвећена, у оквиру свог професионалног ангажмана, едукативним процесима у области устава, права и правне науке.

II. ОПШТА ОЦЕНА РАДА У СКЛАДУ СА ПРАВИЛНИКОМ О ПРИЈАВИ, ИЗРАДИ И ОДБРАНИ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ (Прилог бр.2. т. 2.)

1. Значај и допринос докторске дисертације са становишта актуелног стања у научној области

Проблем права грађана на покрајинску аутономију у уставно-правном поретку Републике Србије, у позитивно-правном смислу, уведен је у домаћи друштвени поредак доношењем новог српског Устава. С друге стране, у смислу уставне историје, запажа се да је питање политичко-територијалне аутономије у уставно-правном поретку Србије, безмало константа уставног и државног развоја. Руководећи се једнодеценијским

периодом примене нових уставних решења у овој области, постало је очигледно да се налазимо на терену осетљивих односа, па се примена тих нових уставних решења рефлектује на целокупан државно-правни систем. Осим што припада домену уставне теорије и праксе, предметна материја обухваћена тематским оквиром ове докторске дисертације, представља веома изазовно питање и за друштвено-политички систем, спадајући у ред значајних политичких питања. Између осталих разлога, вероватно и због тог политичког ексклузивитета предметном питању посебу пажњу посвећују, како актери политичког живота, тако и посленици свеукупне друштвене мисли. Свој интерес тим поводом показује свакако и део научне и стручне јавности, који делује у оквиру уставног права, теорије државе и права, политиколошких и социолошких научних дисциплина.

Прегледом досадашњег литерарног научно-стручног фонда, који је посвећен обради проблема припадајућих праву грађана на покрајинску аутономију, издвајају се појединачни и колективни научни и стручни радови, којима су анализирани поједини аспекти овог права грађана. Запажамо да преовладавају сегменти третиране материје у оквиру ширих области уставно-правне природе, које су обрађиване. Тако, на пример, деловањем у правцу ширих коментара позитивних уставних решењем, аутори посвећују део пажње и проблемима политичко-територијалне аутономије, те, у том контексту, и проблему права грађана на покрајинску аутономију. (Такви ће бити, рецимо, објављени коментари уставног текста од стране професора Р. Марковића, М. Пајванчић, С. Ђорђевића, који су објављивањни у периоду од 2007. године до данас). Сличан, слободни смо истаћи, парцијалан приступ присутан је и објављивањем појединих научних и стручних чланака у оквиру тематских зборника радова, а поводом појединих сегмената политичко-територијалне аутономије. У зависности од изазова конкретне политичке реалности, друштвена научна и стручна јавност одговарају обрадом појединих питања, при чему се не запажа целовит осврт на предметни проблем. Тако ћемо запазити одржавање научно-стручних скупова и објављивање зборника радова са одржаних саветовања, посвећених тек појединим сегментима ових питања. Како смо већ нагласили, конкретан политички изазов друштвеног тренутка производи и одговарајуће одговоре, при чему се атрактивношћу изазова издвајају два основна проблема у области политичко-територијалне аутономије унутар српског уставно-правног поретка. То су питање аутономије Војводине, с једне стране, и, с друге стране, обрада уставно-правних и политичких проблема везаних за аутономност косовско-метохијске територије. Имајући у виду специфичности које постоје у процесу важења Устава Републике Србије на простору Косова и Метохије, евидентно је да се суштина анализе права грађана на покрајинску аутономију, заправо, своди на анализу политичко-територијалне аутономије на простору Аутономне покрајине Војводина. Са становишта објективних потреба уставне и правне науке, овакав приступ недовољно одсликава стање права грађана на покрајинску аутономију у целовитог уставно-правном систему Републике Србије, јер недостаје целовита научно-истраживачка анализа и обрада права грађана на покрајинску аутономију, којом би се на општи начин уважио објективан уставно-правни, теоријски и позитивно-правни, оквир у складу са централним тематским опредељењем успостављеним у оквиру насловљене докторске дисертације.

Прегледом стања у постојећој друштвеној књижевности, којом се обухватају проблеми права грађана на покрајинску аутономију, приметна је доминација радова из домена политиколошких и социолошких дисциплина, што је, вероватно и разумљиво, имајући у виду изражену политичку атрактивност и изазов проблема територијалне организације у Србији. Наравно да ни правна наука није остала „нема“ према

назначеним питањима, али је очигледан недостатак целовите обраде и утврђивања, колико толико неспорних, научних закључака поводом права грађана на покрајинску аутономију, без обзира да ли је реч о постојећим аутономним покрајинама, и без обзира о којој је аутономној покрајини реч.

2. Оцена да је урађена докторска дисертација резултат оригиналног научног рада кандидаткиње у одговарајућој научној области

Комисија је мишљења да докторска дисертација кандидаткиње под називом „Право грађана на покрајинску аутономију у уставно-правном поретку Републике Србије“ представља резултат оригиналног научног рада кандидаткиње Милице Жупљанић у области друштвено-хуманистичких, правних наука, конкретније речено, у оквиру уже јавноправне и теоријскоправне научне области. На основу резултата спроведеног истраживања, кандидаткиња је утврдила и закључила постојање одређених уставно-нормативних проблема недовољно адекватне регулисаности појединих питања права грађана на покрајинску аутономију, што се може сматрати доприносом будућем развоју овог уставно-правног питања.

3. Преглед остварених резултата рада у научној области

Кандидаткиња Жупљанић је објавила два рада, који припадају ужој јавноправној и теоријској научној области:

1. С. Ђорђевић, М. Торбица, М. Жупљанић, Изведеност правног начела, Право, теорија и пракса, бр. 10-12/2012, ИССН 0352-3713, стр. 81-94, М53;
2. М. Жупљанић, Србија као регионална држава, Правна ријеч – часопис за правну теорију и праксу, бр. 22/2010, ИССН 1840-0272, стр. 407-424, рад у страном часопису.

Осим тога, члан је истраживачког тима, који је, у оквиру Регионалног друштва правника „Шумадија“ реализовао два пројекта, којима су истраживани и анализирани актуелни уставно-правни проблеми у српском друштву: „1000 идеја за један устав-модел Устава Републике Србије“ и „Критичка анализа „косовских“ правних прописа“.

4. Оцена испуњености обима и квалитета у односу на пријављену тему

Комисија сматра да докторска дисертација кандидаткиње Милице Жупљанић под називом „Право грађана на покрајинску аутономију у уставно-правном поретку Републике Србије“ у потпуности испуњава постављене захтеве у погледу обима и квалитета рада, имајући у виду пријављену и одобрену тему докторске дисертације. Спроведено истраживање током рада на изради докторске дисертације сагласно је наслову и тематском оквиру, успостављеном на почетку рада. Одобрени циљеви и циљеви постављени у дисертацији, методолошки комплекс и структурални концепт су подударни, уз допуну извршену током самог истраживачког поступка, чиме се потврђује да је пријављена тема обрађена на задовољавајући и квалитетан начин.

5. Приказ структуре и садржаја израђене докторске дисертације

Рукопис докторске дисертације под називом „Право грађана на покрајинску аутономију у уставно-правном поретку Републике Србије“ има 264 страница, уз 10

страница пописане литературе. Рад садржи 136 библиографских јединица и 300 фуснота.

Осим увода и закључка, композиција дисертације је структурално систематизована кроз четири дела: Теоријски искуствени домети права на територијалну аутономију, Право на територијалну аутономију у историји српске уставности, Уставни концепт права на покрајинску аутономију у савременој Србији, Заштита права на покрајинску аутономију у Републици Србији.

У уводном делу, образложени су и објашњени предмет спроведеног истраживања, успостављене хипотезе, структура и методолошки комплекс спроведеног истраживања током израде докторске дисертације и посебно је наглашено да је главна идејна оријентација упућена ка поштовању савремених стандарда о спровођењу научно-истраживачких поступака.

У првом делу докторске дисертације, извршена је анализа теоријско-мисаоне подлоге на којој се темељи основ за разумевање и правилно схватање уставног концепта права грађана на покрајинску аутономију у Републици Србији. У том циљу, први део је систематизован кроз три подцелине: територијална аутономија као теоријски модел, изазови регионализма и територијална аутономија, и теорије о људским правима и право на територијалну аутономију. Уважавајући специфичности којима се одликује право грађана на покрајинску аутономију, очигледно је било неопходно да се ово право већ на самом почетку лоцира у оквире политичко-територијалне аутономије. У том смислу је и било нужно изложити на самом почетку рада теоријске и искуствене домете права на територијалну аутономију. У оквиру другог одељка првог дела рада, изазови регионализма и територијална аутономија су детаљније обрађени кроз три пододељка, чији се темати ослањају на проблеме регионалне државе између унитарне државе и федерације, на проблеме регионализације и децентрализације у Европи и посебно на искуства Италије и Шпаније као репрезентативне моделе регионалних држава. У овом делу докторске дисертације утврђени су релевантни теоријски ставови, у циљу успостављања одговарајуће научне стандардизације приликом разумевања минималног и максималног обима појма политичко-територијалне аутономије, како би се, на тај начин, формулисао стабилан теоријски основ за правилно разумевање суштине правних и политичких решења у овој области.

Након заокруживања теоријске подлоге, у дисертацији је извршена компаративна анализа политичко-територијалне аутономије у оним државама, за које је допуштено истаћи да представљају репрезентативне примере појединих посебних облика и врста политичко-територијалне аутономије. Тако је анализа обухватила ка оним државно-правним порецима у којима постоје развијени модели регионалне политичко-територијалне аутономије на европском простору, а пре свега, ка италијанском и шпанском моделу регионализма.

Ради свеобухватне теоријске подлоге за разумевање позитивно-правног уставног решења права грађана на покрајинску аутономију у српском уставно-правном поретку, трећи одељак првог дела посвећен је анализи права на територијалну аутономију у контексту теорија о људским правима. С тим у вези је и још конкретнија структурална систематизација и издвајање анализе проблема права на територијалну аутономију као индивидуалног и колективног људског права, јер је било потребно да се у уводном делу заузме став о теоријски прихватљивој уставној концепцији и моделу разумевања права грађана на покрајинску аутономију.

Други део докторске дисертације се наслања на анализу историзације развоја права на територијалну аутономију у Србији. Сагласно ауторкином ставу о томе да почетке настанка политичко-територијалне аутономије на српском простору у условима савремене државе треба узети за збивања током и на крају револуције извршене у Другом светском рату, историјски контекст овог питања је систематизован кроз два периода. Зато су и у структури другог дела докторске дисертације уобличена и два пододелка, којима се бележи историјски развој предметног питања. Први се односи на Србију и територијалну аутономију у другој југословенској држави, а други на ближи историјски период, који непосредно претходи важећем уставном поретку, а то је период уставног развоја од Устава Републике Србије из 1990. године.

Трећи и четврти део посвећени су савременим српским уставним решењима права грађана на покрајинску аутономију, при чему је трећи део насловљен са „Уставни концепт права на покрајинску аутономију у савременој Србији“, а четврти са „Заштита права на покрајинску аутономију у Републици Србији“. У оквиру трећег дела, посебно су издвојена четири пододелка, којима се обрађују следећи проблеми: општа питања новог Устава Републике Србије и њихово довођење у везу са централном тематиком рада; питање позиције права на покрајинску аутономију у систему уставних норми о људским и мањинским правима и слободама како би се разрешила потенцијална дилема о сличностима и разликама између уставног овира права грађана на покрајинску аутономију и уставне концепције људских права; питање садржине права на покрајинску аутономију и, коначно, отвореност права на покрајинску аутономију у смислу перспектива и могућности оснивања нових аутономних покрајина.

Четвртим делом, који носи назив „Заштита права на покрајинску аутономију у Републици Србији“ извршена је анализа уставног модела обезбеђивања остваривања покрајинских надлежности, кроз два основна правна средства: право на жалбу уставно-судској власти и право на статус овлашћеног предлагача за покретање поступка нормативне контроле уставности и законитости општих правних аката у систему формалних извора државно-правног поретка Републике Србије.

Закључком је извршена систематизација спроведеног истраживања и посебно су истакнути утврђени закључни ставови, до којих је кандидаткиња дошла током рада на изради докторске дисертације. Закључак је и структурална локација, којом је кандидаткињи пружена прилика да се определи у односу на почетно успостављене хипотезе, у смислу њиховог потврђивања.

6. Научни резултати докторске дисертације

Научни резултати докторске дисертације се јасно уочавају, па их је изводљиво запазити кроз упоређивање финалних закључних ставова у односу према почетном и уводном хипотетичком оквиру. Посебно анализирајући преамбуларни исказ о „суштинској аутономији“, који се односи на косовско-метохијско питање у уставном тексту, кандидаткиња стоји на становишту да је реч о флуидном појму, чије је разумевање превасходно политички условљено и контекстуирано. Спроведеним истраживањем, као један од научних резултата је и утврђен став о томе да у односима између централне и покрајинске власти према њима припада републичком нивоу државне власти, што се закључује након анализе целине уставно-нормативног оквира садржине права грађана на покрајинску аутономију. Кандидаткиња стоји на становишту да право грађана на покрајинску аутономију треба разумети у смислу, превасходно, политичко-територијале аутономије и, на тај начин, територијална подлога представља основ за разумевање права грађана на покрајинску аутономију, чиме се оно разликује у односу

на уставни концепт људских и мањинских права и слобода. Овакав закључни резултат нас доводи и до става да је право грађана на покрајинску аутономију, заправо, право централне власти да у сваком конкретном случају процени испуњеност услова за сопствено самоограничење. У докторској дисертацији је извршена теоријска и позитивно-правна анализа предмета истраживања у погледу принципа, форми и начина успостављања територијалне аутономије у Србији, уз истовремено објашњење деловања ових уставних тачака на стабилност и целовитост читавог српског уставно-правног система.

И поред чињенице да евидентирање недовољне језике конзистентности уставних формулација о положају аутономних покрајина и заштити права на покрајинску аутономију може деловати недовољним за откривање научног доприноса у предметној области, ипак је потребно истаћи запажање кандидаткиње. Пажљивом и студиозном анализом приликом свестраног тумачења релевантних уставних норми, којима су посебно регулисана питања заштите права грађана на покрајинску аутономију и заштите права грађана на локалну самоуправу, кандидаткиња је приметила, обрадила и издвојила одређене уставне недоречености. Наиме, реч је о неадекватности постојећег уставног решења, којим се сматра да се остваривање покрајинских надлежности може онемогућавати појединачним актима или радњама државних органа и органа јединице локалне самоуправе, па, у складу са оваквим приступом, против таквих акта је допуштено право на жалбу Уставном суду. Упоређивањем оваквог уставног решења са уставни решењем о уставној жалби, кандидаткиња је прецизно запазила да кругу субјеката против чијих појединачних аката или радњи јесте дозвољено правно средство жалба уставно-судској власти недостају појединачних акти или радње организација којима је поверено вршење јавних овлашћења.

Осим тога, упоређујући два правна средства: право жалбе за заштиту покрајинске аутономије и право жалбе за заштиту локалне самоуправе, кандидаткиња је уочила и још један недостатак који се односи на ово друго правно средство. Јер, уставном нормом којом се регулише заштита права грађана на локалну самоуправу није прописана могућност изјављивања жалбе за заштиту локалне самоуправе поводом појединачних аката или радњи органа аутономне покрајине. Али, зато је, чини се на један неспретан начин, уставотворац прописао да се против појединачног акта или радње органа јединице локалне самоуправе којим се онемогућава вршење општинских надлежности може изјавити жалба за заштиту локалне самоуправе од стране надлежног органа јединице локалне самоуправе. У том смислу, кандидаткиња и стоји на становишту о потреби да се у наредном периоду овим двома уставним одредбама приступа опрезно приликом њиховог тумачења, уз идеју о примени екстензивније методе тумачења, којом би се проширио круг логичко-мисаоних објеката који потпадају под одредбено-нормативни оквир разумевања круга субјеката чијим се појединачним актима или радњама може онемогућавати вршење покрајинских надлежности, односно, вршење надлежности из делокруга локалне самоуправе.

То проширење би ишло у правцу укључивања и појединачних аката или радњи организација којима је поверено вршење јавних овлашћења. Осим тога, потребно је имати у виду језичку неуобичајеност формулације круга субјеката чијим се појединачним актима или радњама може онемогућавати вршење општинских надлежности, с обзиром да су изостављени органи аутономне покрајине као доносиоци појединачних аката или радњи. Коначно, кандидаткиња, у смислу научног резултата спроведеног истраживања стоји на становишту да је уочене и посебно апострофиране проблеме могуће решити у наредном периоду и покретањем одговарајуће процедуре за

уставну ревизију у овом делу, мислећи при томе, на уставне одредбе чл. 187. ст. 1. и чл. 193. ст. 1. Устава Републике Србије.

Анализом права грађана на покрајинску аутономију, осим што је утврђено његово разумевање у смислу уставне компетиционе норме, а што представља научни допринос и потврду уставно-судског става тим поводом, кандидаткиња истиче и да се између права грађана на покрајинску аутономију и права грађана на локалну самоуправу запажају скромне разлике. У концепцијском смислу такво стање је оправдано, имајући у виду идентичан територијалан основ за настанак и формулисање оба права, што се огледа и кроз номотехничку структуралну композицију предметног права, али и кроз концепцију садржине и заштите оба права, што може довести и до упитаности о дистанци између покрајинске аутономије и локалне самоуправе у уставно-правном поретку Републике Србије. Односно, отвара се као оправдано питање проблем квалитета покрајинске аутономије. Јер, потребно је имати у виду и квалитет права грађана на покрајинску аутономију у смислу његовог разликовања у односу на право грађана на локалну самоуправу. Да би се могло говорити о суштински различитим правима, неопходно је да постоји и суштинско разликовање између покрајинске аутономије и локалне самоуправе. Како смо то већ и нагласили у докторској дисертацији, параметри за разликовање између покрајинске аутономије и локалне самоуправе, судећи по српским уставним решењима, не дају пуно основа за уочавање драстичних разлика. До таквог закључка долази се на основу односа између централне и нецентралних власти и на основу процене реалних моћи којима располаже покрајинска власт у односу на власт јединица локалне самоуправе.

Истраживачки реагујући на проблеме у остваривању права грађана на покрајинску аутономију на простору Аутономне покрајине Косово и Метохија, кандидаткиња износи интересантна и инспиративна размишљања поводом односа између легитимно и легално успостављеног уставно-правног поретка Републике Србије и непризнатог „косовског уставног поретка“, чиме се отварају и нова питања подобна да буду основ даљих научних истраживања у оквиру уставно-правне и теоријско-правне науке и струке.

Резултатима спроведеног истраживања дат је допринос начину разумевања постојеће покрајинске аутономије у Србији, која се третира као једно од важнијих димензија уставног, правног, политичког и целокупног друштвеног система земље. Пропитивањем теоријских основа на којима почива право грађана на покрајинску аутономију, у дисертацији је указано на формирање стабилног теоријског основа за пуно разумевање права грађана на покрајинску аутономију, које је од веома битног значаја за адекватну примену релевантних уставних норми, што је посведочено и свежијом праксом уставно-судске власти поводом ових питања и проблема.

Идентификована су валидна сазнања која се тичу улоге, надлежности и значаја покрајинске аутономије у оквиру модела територијалне аутономије, који је као такав дефинисан и утврђен у уставно-правном поретку Републике Србије. Сврха представљене мисаоне линије, која је садржана у докторској дисертацији, огледа се у извршеном напору утврђивања интенције уставотворца и домашај идеје поводом права грађана на покрајинску аутономију. Флуидност логичке основе и природе термина „суштинска аутономија“, који се везује за покрајинску аутономију Косова и Метохије истовремено је обезбедило овладавањем разумевања правне позиције овог појма у читавом тексту, како би се могао дати одговор на питање правне обавезности за одређене субјекте уставно-правног поретка.

Допринос препознајемо и у резултатима спроведеног истраживања током израде докторске дисертације, који се огледају у отклањању постојећих дилема поводом разумевања суштине права на покрајинску аутономију у Србији, али и поводом расветљавања значајних питања о одрживости свеукупног уставног развоја Републике Србије. Дакле, може се евидентирати да је извршена успешна и објективна научна анализа права грађана на покрајинску аутономију у уставно-правном поретку Републике Србије. На тај начин су дати одговори на отворена питања везана за нормативно уређивање децентрализације и правно организовање власти на републичкој територији. Утврђивање теоријско-правног статуса овог права грађана је резултирало сигурним закључцима поводом квалитета постојеће покрајинске аутономије.

7. Применљивост и корисност резултата у теорији и пракси

Докторском дисертацијом кандидаткиње Милице Жупљанић под називом „Право грађана на покрајинску аутономију у уставно-правном поретку Републике Србије“ на објективан и свеобухватан начин се објашњава разумевање овог права грађана, у смислу посебне уставне компетиционе норме. Осим тога, како је већ указано, издвојени су, по схватању кандидаткиње, одређени недостаци уставних формулација посебно у делу о заштити права грађана на покрајинску аутономију и о заштити права грађана на локалну самоуправу. Тим поводом су учињене и научне понуде које би ишле у правцу, за почетак адекватне реакције уставно-судске власти приликом ауторитативног тумачења релевантних уставних норми, а након тога и у правцу уставне ревизије постојећих уставних решења. Прихватањем оваквих решења од стране уставно-судске власти и од стране уставотворне власти, уставно-правни поредак био би конзистентнији, а сам уставни текст јаснији, што би обезбедило сигурност резултата тумачења одговарајућих уставних норми.

8. Начин презентовања резултата научној јавности

Уважавајући природу спроведених истраживања током израде докторске дисертације, њени резултати могу бити на више прихватљивих начин презентовани научној јавности. Осим очекивања да ће кандидаткиња резултате свог истраживања представити објављивањем научних радова у домаћим и иностраним часописима и зборницима, Комисија сматра да се одређени ставови кандидаткиње изражени у одређеним деловима докторске дисертације могу бити коришћени и приликом размишљања уставно-судске и уставотворне власти о наредним правним потезима у односу према проблемима права грађана на покрајинску аутономију у уставно-правном поретку Републике Србије. Осим тога, сматрамо упутним да се у догледно време у оквиру крагујевачког Универзитета и Правног факултета организује и посебан научни скуп, који би био посвећен покрајинској аутономији у уставно-правном поретку Републике Србије, у смислу постојећег стања, проблема и могућих решења. Организацијом овог скупа била би извршена темељна анализа правне регулисаности проблема покрајинске аутономије у Републици Србији, те би били утврђени и релевантни научни ставови о квалитету постојећих уставних решења и њиховој примени, уз осврт на реалне могућности примене концепта „отворености аутономије“, који постоји као модел српског уставног решења. Сигурни смо да би докторска дисертација кандидаткиње била инспиративна приликом осмишљавања концепције организације овог скупа, а и сама кандидаткиња би могла дати свој нарочити допринос презентацијом одређених ставова које је заузела током израде докторске дисертације.

III ЗАКЉУЧНА ОЦЕНА КОМИСИЈЕ

Комисија је једногласна у оцени да докторска дисертација кандидаткиње Милице Жупљанић под називом „Право грађана на покрајинску аутономију у уставно-правном поретку Републике Србије“ садржи оригиналан научни допринос и да је подобна за јавну одбрану.

IV ПРЕДЛОГ КОМИСИЈЕ

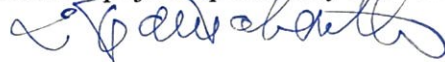
На основу извршене анализе и изнете оцене рада, Комисија сматра да докторска дисертација кандидаткиње Милице Жупљанић под називом „Право грађана на покрајинску аутономију у уставно-правном поретку Републике Србије“ испуњава све услове за јавну одбрану и предлаже Наставно-научном већу Правног факултета у Крагујевцу да прихвати овај Извештај и одобри јавну одбрану докторске дисертације.

Крагујевац-Нови Сад,

14.7.2016.

КОМИСИЈА

Проф. др Драган Батављевић,
Редовни професор Правног факултета
Универзитета у Крагујевцу
Ужа јавноправна и теоријскоправна научна област

Доц. др Светозар Чиплић,
доцент Правног факултета
Универзитета у Новом Саду
Ужа јавноправна научна област

Доц. др Дејан Матић,
Доцент Правног факултета
Универзитета у Крагујевцу
Ужа јавноправна и теоријскоправна научна област

Универзитет у Крагујевцу

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ

Број: 2368/3
12.10.2016. године

Декан Правног факултета у Крагујевцу, на основу чл. 56. ст. 5 и 87. Статута Правног факултета у Крагујевцу, донео је 12.10.2016. године,

РЕШЕЊЕ

Ставља се на увид јавности урађена Докторска дисертација и Извештај Комисије о оцени докторске дисертације кандидаткиње Милице Жупљанић, студента докторских студија, под насловом:

"Право грађана на покрајинску аутономију у уставно-правном поретку Републике Србије"

објављивањем на Сајту и Библиотеци Правног факултета у Крагујевцу а Извештај Комисије и на Сајту Универзитета у Крагујевцу, у трајању од 30 дана.

Образложење

Комисија за оцену и одбрану докторске дисертације кандидаткиње Милице Жупљанић, образована Одлуком Већа за друштвено-хуманистичке науке Универзитета у Крагујевцу, Број: IV-02-434/20 од 15.06.2016. године, доставила је Факултету Извештај о оцени урађене Дисертације (Број: 2368 од 14.07.2016. године). Уз Извештај, Комисија је доставила и примерак урађене докторске дисертације.

Сагласно чл. 8. Закона о изменама и допунама Закона о високом образовању ("СГ РС" бр. 99/14) чл. 5. Одлуке о изменама и допунама Статута Универзитета у Крагујевцу и чл. 56. Статута Факултета, Декан Факултета ставља на увид јавности докторску дисертацију и Извештај комисије о оцени докторске дисертације.

Имајући у виду наведено донео сам решење како гласи у диспозитиву.

Доставити:

- Сајт и Библиотека,
- Универзитету у Крагујевцу,
- Архива.

ДЕКАН

Проф. др Станко Бејатовић